

«کودک فروشی»

داغِ ننگی بر جبین حاکمیت کابل

چندی قبل وزیر خارجه امریکا خانم (کاندولیزارایس) و وزیر خارجه انگلستان (دیوید میلیبند) باهم وارد افغانستان شدند تا بتوانند راه حلی برای نگرانیهای جامعه جهانی مبنی بر شکست قوتهای ناتو در افغانستان، دریابند.

روزی نیست که در افغانستان، خبری از گشایش یک کارگاه، تدویر یک کنفرانس برای توسعه، نشستی برای هماهنگی بین گروه های مختلف بشردوستانه به گوش نرسد. بیش از «۲۴۰۰» سازمان غیردولتی بین المللی و افغانی در کشور حضور دارند. آنها بودجه ها را اداره می کنند و برنامه های کمک به توسعه را به اجراء می گذارند. اما سیاست آنهایی که تأمین کننده بودجه هستند این است که این سازمانها را بر نهاد های دولتی ترجیح دهند زیرا این نهاد ها را قابل اعتماد نمی دانند .

پیمان استراتژیک بین آقایان کرزی و بوش طرحهای ایالات متحده را برای افغانستان تحقق می بخشد: کنترل جریان نفت و گاز، استقرار پایگاه های نظامی در نزدیکی ایران، چین ، شوروی و پیشرفت به سمت آسیای مرکزی. هم اکنون یک پایگاه نظامی در شنندند، در «۴۰» کیلومتری ایران و دو پایگاه دیگر در قندهار و بگرام وجود دارند. تأسیسات مخفی دیگری هم وجود دارند؛ از پامیر نزدیک مرزهای چین و از منطقه بامیان نیز سخن در میان است: در آن جا ها مناطق ممنوع ورود برای افغانها وجود دارند.

از جانب دیگر مردم رنج کشیده کشور از وعده های دروغین کشورهای سرمایه داری در رابطه به «امنیت، زنده گی بهتر و باز سازی» به ستوه آمده اند، که این خود باعث عدم اعتماد مردم به دولت دست نشانده گردیده و سبب ایجاد فاصله بین دولت و مردم گردیده است. اکثریت افغانهای مقیم در افغانستان با به اصطلاح سرازیر شدن

میلیارد ها دالر از جانب کشورهای متجاوز، هیچگونه تغییرات مثبتی را در وضعیت زنده گی خویش احساس نکرده اند! فقر، عدم امنیت در محلات مسکونی مرکز و ولایات، عدم امکانات صحی، نبود توان و عدم موجودیت امکانات تحصیل همگانی، تجاوز، چور و چپاول و ... دامنگیر مردم شده است. هوطنان بی بضاعت ما که از فشارهای کشور های همسایه ایران و پاکستان به امید زنده گی بهتر، به کشور برگشته اند، تحت سرمای جانکاه زمستان، زیر خیمه ها زنده گی میکنند و تعدادی از آنها، دست به فروش کودکان خویش زده اند تا حد اقل، آنان از گرسنگی نمیرند!

باری در سال «۱۳۴۳»، در شمال کشور، در اثر خشکسالی چنین حوادثی به وقوع پیوسته بودند، اما حال با حضور سرمایه‌دارترین کشورهای جهان در افغانستان و سرازیر شدن ملیارد ها دالر به کشور، مادران جگر گوشه های شانرا به خاطر گرسنگی بفروش می‌رسانند! امروز دیگر «نی شاه است و نی کمونیست ها»، تا بهانه هایی برای توجیه وضعیت در اختیار تبلیغات امپریالیزم باشند!، این ملیارد ها دالر - که بنابر اظهارات کشورهای غربی به کشور ما سرازیر گردیده اند - چگونه به مصرف میرسند، برای بهتر زنده گی کردن «انجوها»؟ برای پُر کردن شکم های گرسنه مافیایی؟ مقامات فاسد دولتی؟ جنگ سالاران جهادی ویا ...؟ چی کمک هایی در این زمستان سرد سال «۲۰۰۸» که باعث مرگ و میر هزاران طفل، جوان و بزرگسالان هموطن ما گردید، از جانب دولت دست نشانده آقای کرزی و کشور های سرمایه‌داری صورت گرفته اند؟ آنها توانمندی علمیاتی نظامی را در این سرما دارند و راه های عبور و مرور مسدود نیست! اما بخاطر نجات جان باشنده گان از سرما، راه ها مسدود است!

در این حالت بحرانی کشور ما، قدرت هال اشغالگر در رابطه به اعزام افراد اضافی که بتواند حد اقل امنیت را در افغانستان تأمین نمایند به توافق نمی رسند. کشور کانادا مدتی قبل اخطار داد: در صورتیکه دیگر کشورهای ناتو، که در مبارزه علیه گروه نامنهاد القاعده در جنوب افغانستان - ولایت هلمند - حاضر به اعزام قوتهای نظامی خویش نگردند، کانادا سربازان خویش را در آغاز سال «۲۰۰۹» به کشورش بازمیگرداند .

آیا مشکل افغانستان با اعزام نیروهای بیشتر قابل حل خواهد بود؟ آیا با اعزام قوت های بیشتر و کشتار مردم بی بضاعت کشور ما در اثر عملیات های کور نیروهای غربی مشکل اقتصادی، صحتی، امنیتی، آزادی بیان و ... حل خواهد گردید؟ مطمئناً که نی. چون نیروهای متهاجم غربی نی بخاطر تأمین صلح و دموکراسی به کشور ما هجوم برده اند بلکه بخاطر تطبیق پلانهای شوم کشورهای غربی به سردمداری ایالات متحده امریکا، دست به حملات زده اند!

البته بعد از سرنگونی طالبان، نفوذ و موجودیت نیروهای غربی در آسیای مرکزی که باعث تشویش کشورهای منطقه از جمله «روسیه، چین، ایران» گردیده است، برای مردم افغانستان نیز غیر قابل پیشبینی بود. چون در طول تاریخ کشور ما همیشه قربانی نقشه های شوم کشور های استعمارگر بوده، که بخاطر به تحقق رسانیدن پلانهای استعماری خویش به لشکر کشی ها دست زده اند .

افشای این پلان شوم سرمایرداری غرب وظیفه نیروهای مترقی کشور است تا نگذارند که، مردم ما زیر چکمه های نظامیان غربی از بین بروند و منابع طبیعی کشور ما را به تاراج ببرند.

برگرفته از شماره ۳۵ و ۳۶ نشریه آینده سال ۲۰۰۸

23032008

www.ayenda.org